

Lorraine Heath

A csábítás művészete

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jan Nowasky, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A mű eredeti címe: Beauty Tempts the Beast (Sins for All Seasons 6/6)

HarpersCollins Publisher LLC, New York, U.S.A.

• *Magyarra fordította:* Kovács Ágnes

Nyomtatásban megjelent: 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-433-9

• *Borítókép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

• *A szerző fotója:* Kayla Marie Photography

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

LORRAINE
HEATH

*A csábítás
művészete*

VINTON

*Lenora Bellnek a barátságért, a beszélgetésekért, az ötletelésekért és a történetekért,
éjszakába nyúló olvasásokba torkollanak, valamint Chris Simmie-nek,
aki ellenőrzött mindent, ami skót.*

Előhang

London

1840. november eleje

A lázas kopogtatás a legszebb álmából ébresztette fel Ettie Trewlove-ot, aki napok óta most először aludt jól. A három kisfiú, akik mindössze néhány hónaposak voltak, és a fogzás különböző fázisait élték át, kivételesen úgy aludtak, mint a tej.

A kopogtatás folytatódott. Mivel nem sok remény volt rá, hogy abbamarad, ha nem nyit ajtót, Ettie félrehajtotta a takaróját, és felkelt az ágyból. Felcsavarta az éjjeliszekevényen álló lámpát, és magával vitte, hogy megvilágítsa az utat, miközben elhaladt drága kisfiai mellett, akik szorosan összebújtak az aprócska bölcsőben. Hamarosan ki fogják nőni a bölcsőt, és akkor új fekhelyet kell találnia nekik.

Odament az ajtóhoz, és résnyire kinyitotta. Amikor kipillantott a résen, meglepetten konstataálta, hogy egy nő áll a ház előtt, aki egy kicsit fiatalabbnak tűnt az ő húsz événél, és egy pokrócba csavart batyut tartott a kezében. Eddig csak férfiak intézték a szállítást.

– Maga Ettie Trewlove, aki zabigyerekeket fogad be, és tisztességesen gondoskodik róluk? – A nő skót akcentusú beszédében remény és félelem keveredett.

Ettie bólintott. Hivatásos bébifarmer volt, fejenként néhány fontért házasságon kívül született gyerekeket fogadott be, akik senkinek sem kellettek, és ezzel megkímélte az anyjukat a szegénytől és a kihívásoktól, melyeket a jelenlétük okozott volna.

– Igen.

– Befogadná a kisfiamat? Csak néhány shillingem van, de nem kellene sokáig magánál tartania őt. – A nő körbepillantott. – Csak addig, míg elmúlik a veszély. Akkor visszajövök érte.

Néhány shilling csak pár hétnyi élelemre volt elegendő, és Ettie-nek volt még három másik védence, akiket szintén etetnie kellett. Ennek ellenére letette a lámpát a kisasztalra, szélesebbre tárta az ajtót, és kinyújtotta a karját.

– Persze, befogadom.

A fiatal nő félrehúzta a pokrócot, és arcon csókolta az alvó kisbabát.

– Mi az ördögöt művelt vele? – kérdezte Ettie döbbsen.

A nő felkapta a fejét, és a szemébe nézett.

– Semmit. Így született. De jó kisfiú, nem lesz vele gondja. Kérem, ne utasítsa el. Maga az utolsó reményem, hogy megvédjem azoktól, akik ártani akarnak neki.

Ettie tudta, hogy sokak szerint a házasságon kívüli gyerekek bűnben születtek, és nem volna szabad élniük.

– Én nem hibáztatok kisbabákat olyasmért, amiről nem tehetnek. – Ha így tett volna, nem fogadott volna be három fattyút. Illetve már négyet. – Adja csak ide.

Nagyon óvatosan, hogy fel ne ébressze, a lány – mert a lámpafényben látszott, hogy szinte még ő maga is gyerek – Ettie karjába tette a kisfiút.

– Ígérje meg, hogy úgy fogja szeretni, mintha a sajátja lenne.

– Nem is tudnám máshogy.

A lány reszketegen elmosolyodott, aztán Ettie kezébe nyomta a pénzürméket.

– Köszönöm. – Azzal megfordult, tett három lépést, de aztán megállt, és könnyekkel a szemében visszanézett. – Benedict a neve. És tényleg vissza fogok jönni érte.

Vad elszántsággal mondta ki e szavakat, Ettie pedig nem tudta eldönteni, hogy valójában kit is akar meggyőzni, őt-e, vagy saját magát.

Aztán belevette magát a ködbe, és hamarosan eltűnt a sötétben.

Ettie megtartotta a szavát. Úgy nevelte fel a kisfiút, mintha a sajátja lett volna, és úgy szerette, ahogy egy anya szeretni tud.

1. fejezet

Whitechapel
1873. december

Ez a nő nem volt ide való.

Nem illett a Sellő és Unikornisba, nem illett a pult mögé.

A húga ivójának egyik hátsó asztalánál ülő Benedict Trewlove – akit Whitechapel-szerte mindenki csak Beast néven ismert – ezt olyan biztosan tudta, mint azt, hogy sosem akart bordélyház-tulajdonos lenni.

De tizenhét éves korában, amikor a dokkoknál dolgozott, és akkora volt az ökle, mint egy sertécsülök, a tizenhat éves Sally Greene megkérte, vigyázzon rá, miközben az utcán árulta a portékáját. Egy bandavezér védelmi pénzt próbált kicsikarni tőle, s a lány úgy gondolta, Beast nem akarja majd elszedni a keresete nagy részét, mint Háromujjú Bill. Jól gondolta.

Beast egyáltalán nem akart tőle pénzt, időről időre azonban talált egy-egy érmét valamelyik zsebébe dugva. Sally nemcsak a szoknyáját tudta emelgetni, hanem ügyes zsebtolvaj is volt, és időnként egyszerre űzte mindkét ipart. Beast úgy sejtette, furcsa lehetett neki *belecsempészni* valamit egy zsebbe, de sosem hozta kellemetlen helyzetbe azzal, hogy rákérdezett volna. Inkább méltósággal elfogadta a réz- és ezüstérméket.

Amikor a lány néhány barátnője is megkérte őt ugyanerre a szívességre, Beast úgy találta, hogy könnyebben tud vigyázni rájuk, ha egy helyen vannak, úgyszólván kivett nekik néhány szobát. Ez további előnyökkel szolgált, ugyanis így a lányok ritkábban betegedtek meg, és többet tudtak keresni. Beast végül már egy egész épületet bérelt nekik. Amely most már az övé volt.

„Isten mindig megjutalmazza azokat, akik jól cselekednek” – szokta mondogatni az anyja, a férfi azonban úgy tapasztalta, hogy a jutalom akkor jön, ha az ember keményen dolgozik – még ha olyan területen dolgozik is keményen, amelyet a szigorúbb erkölcsi mércével bírók lenéznek.

A nő, akit most figyelt, minden bizonnyal ebbe a kategóriába tartozott. Úgy nézett ki. Úgy beszélt. A puccos beszédmódja arra utalt, hogy nemesnek született, és akként is nevelkedett.

A ruhája szintén erről árulkodott. Az egyszerű, szürke ruha anyaga, szabása és kivitelezése is elsőrangú volt, noha a lány láthatóan fogyott egy keveset, mióta megvásárolta. Noha a többi felszolgáló mélyen kivágott ruhát viselt abban a reményben, hogy a vendégek így talán több borra valót adnak nekik, ez a lány nyakig be volt gombolkozva, és a ruhája ujja is hosszú volt. A haja, amely olyan halvány színű volt, mint a holdfény, rendetlen kontyba volt tűzve, amelyből több tincs is kiszabadult, hogy finom arccsontját csiklandozza. Talán ez volt rajta az egyetlen olyan részlet, amely nem volt elegáns. A tartása tökéletes volt, a léptei pedig kecsesek, miközben visszatért Beast asztalához, néhány perccel azután, hogy megkérdezte, mit hozhat neki.

Egy kissé kinyitotta a száját, és fújt egyet, amitől a rakoncátlan tincsek félreröppentek, majd letette a korsót az asztalra.

– Parancsoljon, uram. A pultos azt mondta, nem kell fizetnie.

Noha a húga nem volt itt ma este – amióta ugyanis hercegné lett, ritkábban dolgozott ezek között a falak között –, Beastnek nem kellett fizetnie az ételért-italért, ahogy Gillie-nek sem kellett fizetnie azért, hogy a bátyja hajóin hozatta Angliába a külföldi italokat. A Trewlove-ok nem fizettek a Trewlove-oknak, és az egymásnak tett szívességeket sem tartották számon.

A felszolgálólány megfordult.

– Mit csinál maga itt? – kérdezte Beast.

A lány visszafordult, és finoman összevonta sötétszőke szemöldökét, amely a legszokatlanabb árnyalatú kék szempár fölött húzódott. Mélykék volt ez a szempár, szürke sávocskákkal.

– Kihoztam magának a scotchot.

Beast megrázta a fejét, majd könnyed mozdulattal körbemutatott.

– Úgy értem, Whitechapelben, azon belül is ebben az ivóban. Maga láthatóan inkább Mayfairbe tartozik.

– Oszt mi közze magánnak ahhó? – kérdezte a lány tökéletesen pórias kiejtéssel. – Így már jobb?

Aztán hátat fordított Beastnek, és elmasírozott. Miközben csodálta a látványt és a lány felvágott nyelvét, a férfi nagyot kortyolt az italából. Van benne spiritusz, meg kell hagyni. És igaza van: semmi köze hozzá, mit keres ezen a helyen. Őt azonban mégis nagyon érdekelte. Túl kifinomult egy ilyen alantas helyre, sokkal jobban illene egy bálterembe, egy kertbe, egy vidéki udvarházba. Őt kellene kiszolgálni, nem ő kellene hogy kiszolgáljon másokat.

Beast szerette, ha a dolgokra van észszerű magyarázat. Erre a lányra, a lány ittlétére azonban nem volt – és amíg ez így van, addig nem szabadulhat a kísértéstől, hogy kiderítse a titkát.

Althea Stanwick tudta, hogy Beast nézi: olyan élénken érezte magán a tekintetét, mintha csak a férfi mellette lépkedett volna, és közben a derekán tartotta volna a kezét.

Abban a pillanatban észrevette, amikor belépett az ivóba. Olyan volt, mintha a levegő összes molekulája megváltozott volna, hogy alkalmazkodjon nemcsak a férfi magas, széles vállú alakjához, hanem a magabiztosságához és a tartásához is. Úgy mozgott, mintha semmitől sem félne, mintha hatalmában állna birodalmakat megdönteni, ha úri kedve úgy tartja.

Altheát teljesen lenyűgözte, ugyanakkor nyugtalanította is. Aztán a férfi leült az egyik hátsó asztalhoz, amely őhöz tartozott, ő pedig hirtelen úgy érezte, mintha valaki megrántotta volna a fűzőjét, és addig szorította volna, amíg már alig kapott levegőt.

Kiszolgált még néhány vendéget, hogy minél később kelljen odamennie a férfihoz, amikor pedig végül odament, tudta, hogy Beast ugyanolyan alaposan megnézi őt, mint ő a férfit. Beast sűrű fekete haja a gallérja alá ért – úgy omolva széles vállára, mintha örökké simogatni akarná –, és úgy volt beállítva, hogy eltakarja az arca jobb felének egy részét. Ettől csak még rejtélyesebbnek tűnt, olyan embernek, akinek titkai vannak, és azokat jól őrzi.

Volt benne valami ismerős, de Althea nem tudta megmondani, hol találkozhatott már vele. Talán elment mellette ezeknek az utcáknak valamelyikén, amelyeken három hosszú hónap után végre kezdte kiismerni magát, vagy a férfi bejött ide egy másik este, és másnak az asztalához ült le. Bár nem tudta elképzelni, hogy elfelejthette volna őt, ha már látta a Sellőben.

– Mit hozhatok, jó uram?

A férfi ónixfekete szeme, amely eddig is állhatatosan figyelte, egy kicsit még jobban elkerekedett, aminek hatására a lány kissé zihálva beszélt.

– Egy scotchot.

A férfi mélyen zengő hangja úgy járta át a testét, mint a meleg és megnyugtató érzések, amelyek akkor töltik el az embert, amikor a kinti hidegből belépve odaáll a ropogó tűz elé. Csalódott volt, amiért a vendég csak ennyit mondott. Amikor azonban visszament hozzá az italával, érdeklődést mutatott a múltja iránt, amelyet Althea nagyon ügyesen titokban tartott, mert ha bárki is megtudná az igazat...

Bele se mert gondolni.

Aztán, miközben visszafelé menet az asztalokat kerülgette, úgy döntött, hogy a férfira sem kellene gondolnia.

Ekkor hirtelen előrelendült egy kar, a dereka köré fonódott, és durván megrántotta, úgy, hogy egy két vastag combból álló, robusztus ölben találta magát. A férfi másik keze olyan helyeken matatott a lány testén, ahol egészen biztosan nem kellett volna, és olyan helyeken csipkedte, ahol nem engedte meg neki, közben pedig komizságtól csillogó szemmel, szélesen vigyorgott.

– Há' mi van itten, kérem szépen? Te meg ki vónál, szépségem?

Althea hátranyúlt, megragadott egy majdnem teljesen teli korsót, amely a férfi egyik cimborájának a keze ügyében állt, és a tartalmát a férfi vörös hajára borította. A férfi hangos káromkodás kíséretében azonnal elengedte, ő pedig felpattant, és ellépett tőle.

– Bocsássa meg az ügyetlenségemet. Azonnal hozok egy másikat.

Legszívesebben kupán is vágta volna a férfit a korsóval, de tudta, hogy már így is bajba fog kerülni. A Sellő híres volt arról, hogy jól bánt a vendégeivel, függetlenül attól, hogy mennyi pénzük volt. A lány odasietett a bárhoz, és lecsapta az ónkorsót a pultra.

– Egy Guinnessst.

A pultos, aki az üzletvezető is volt egy személyben, úgy sóhajtott fel, mintha Althea lett volna az élete keresztje. Valószínűleg az is volt.

– Már megmondtam neked, hogy nem boríthatod a vendégek fejére a sört.

Ez már harmadszor fordult elő azóta, hogy tíz nappal ezelőtt itt kezdett dolgozni. Althea fontolóra vette, hogy magyarázkodni kezdjen, de ezt már kétszer megtette, és semennyi együttérzést nem kapott a pultostól, aki minden szóval csak egyre szigorúbb tekintettel nézett rá, úgyhogy most inkább csak bólintott egyet, jelezvén, hogy tudomásul vette az igazságtalan fejmosást. Egészen a közelmúltig sosem volt része ilyesmiben. Nem tetszett neki, hogy ilyen tapintatlanul viselkednek vele, sem az, hogy semmibe veszik a véleményét, de hát az új életének sok olyan aspektusa volt, amely nem tetszett neki. Ami azt illeti, az egész nem tetszett neki, úgy, ahogy volt.

– Ezt le kell vonnom a béredből.

Althea igyekezett bűnbánónak tünni, hogy ne rúgják ki, úgyhogy megint bólintott. Ha így megy tovább, semmi sem marad a heti béréből.

– Jimmy belesípelt a fenekébe, Mac – mondta Polly, aki szintén felszolgálónőként dolgozott a Sellőben. – Láttam.

– Hogy láthattad volna? Hiszen pont itt álltál.

– Jó szemem van.

– Annyira azért nincs jó szemed. – Azzal a pultos elfordult, hogy megtöltse a korsót.

Polly együttérző tekintettel nézett Altheára.

– Csak szórakoztak egy kicsit.

– De ez nem szórakozás, igaz? – A lány biztos volt benne, hogy Polly a mély dekoltázsával szintén kötött már ki párszor vendégek ölében. Bár lehet, hogy ő nem bánta; folyton nevetett és flörtölt a férfiakkal, látszólag élvezetét lelve abban, amit Althea minden porcikájával utált.

A lány csalódottan látta, hogy a nagydarab férfi, akit az imént szolgált ki, lehajol, és mond valamit a kacarászó Jimmynek. Biztos azt kérdezi, milyen érzés megfogni a fenekét. Jimmy azonban hirtelen abbahagyta a kacarászást. A lány hallotta már a kifejezést, hogy valaki falfehérré válik, de még sosem látott ilyet. Egészen mostanáig. Jimmy úgy nézett ki, mintha a másik férfi néhány pillanat alatt az összes vért kiszívta volna az ereiből.

– Jimmy nem fog háborgatni többet – jegyezte meg Polly egy kissé diadalmas hangon –, most, hogy Beast váltott vele néhány szót.

– Beast?

Polly meglepett arcot vágott, de bólintott.

– Igen. A nagydarab férfi.

A nagydarab férfi, aki még csak vissza sem nézett, miközben kisétált az ajtón. Althea eltűnődött, vajon miért kaphatta ezt a becenevet, mert ő semmi szörnyszerűt nem látott benne. A „Devil” talán jobban illett volna rá, ugyanis ördögien jóképű volt az erőteljes és merész vonásaival.

– És egyébként ki ő? – kérdezte.

Polly jelentőségteljes pillantást vetett rá.

– Olyasvalaki, akivel nem húzol újat, ha jót akarsz.

Althea azt kívánta, bárcsak még az iménti találkozásuk előtt adták volna neki ezt a tanácsot. Szinte teljesen biztos volt benne, hogy a férfinak nem volt ínyére a válasza, úgyhogy bármi volt is az, amitől Jimmy elsápadt, valószínűleg semmi köze nem volt őhozzá. Talán Jimmy tartozott a férfinak.

Mac letette a korsót a pultra.

– Polly, vidd oda Jimmynek a sörét.

– Jobb lenne, ha Althea vinné.

Althea legszívesebben megcsókolta volna Macet, amiért az Pollyt bízta meg a feladattal, és dühös pillantást vetett volna Pollyra, amiért az nem engedelmeskedett, de tudta, hogy igazságtalan lenne elvárnia a másik felszolgálónótól, hogy elvégezze helyette a feladatát. Megfogta hát a korsót, s az asztalokat kerülgetve Jimmyhez ment. A férfi és a cimborái úgy bámulták az asztallapot, mintha még sosem láttak volna fát, és mindenképpen meg akarnák fejteni, hogyan keletkezett. A lány nem szólt semmit, csak letette a korsót.

– Bocsánat – bökte ki Jimmy.

– Tessék?

A férfi tágra nyílt szemmel, riadt tekintettel nézett föl rá.

– Bocsánat. Nem lett volna szabad így viselkednem. Többet nem fordul elő.

Althea igyekezett nem kimutatni, mennyire meglepődött.

– Nagyra értékelem a bocsánatkérését.

– Mondja meg Beastnek, mikor legközelebb jön, hogy bocsánatot kértem, jó? Nem kell eltörje az ujjaimat – hadarta Jimmy levegővétel nélkül.

A lány úgy sejtette, hogy ezúttal nem sikerült eltitkolnia döbbenetét. Beast megfenyegette, hogy eltöri az ujjait? A férfi cimborái továbbra is őt nézték, de igyekeztek összehúzni magukat, mintha el akarták volna kerülni fürkésző tekintetét.

– Jó, megmondom neki.

– Remek. – Azzal Jimmy fölemelte a korsót, és elkezdte benyakalni a tartalmát.

Althea nem volt benne biztos, hogy hibáztatja ezért. Ahogy abban sem volt biztos, hogy az idegen miért állt ki mellette, de azt nem tagadhatta, hogy örül neki. Túl régen fordult elő utoljára, hogy a fivéreinek kívül bárki is kiállt volna érte.

Odament a nagydarab férfi asztalához az üres pohárért, s mikor odaért, meglepetten látta, hogy egy pénzérme hever az asztalon. Fölvette a poharat, és már indult volna vissza a pulthoz, amikor valaki azt mondta:

– Az a tiéd.

A lány Robra pillantott, aki az egyik közeli asztalt törölgette. Általában a magas, karcsú fiatalember dolga volt, hogy leszedje, aztán alaposan letörölgesse az asztalokat, de mivel ez a vendég nem volt itt elég sokáig ahhoz, hogy rendetlenséget csináljon, Althea úgy gondolta, megtakarítja neki a fáradságot.

– Biztos neked hagyta itt, amiért összetakarítasz utána. – Az egy font sterlinges érme nagylelkű borraivalónak számított a szolgáltatásért.

Rob a lányhoz lépett.

– Nekem is adott egyet, és azt mondta, az a tiéd.

– Mindkettőnknek adott egy fontot? – Az érme kétszer annyit ért, mint az a tíz shilling, amit egy hét alatt megkeresett.

A fiatalember megvonta a vállát, barna tincsei a homlokába hullottak.

– Nyilván ő is mesésen gazdag, mint a többi Trewlove.

Szóval egy Trewlove volt? Ez megmagyarázza, miért tűnhetett olyan ismerősnek. Valószínűleg látta valamelyik esküvőn, amikor a Trewlove-ok nemesekkel házasodtak össze. Ennek az ivónak a tulajdonosa például Thornley hercegéhez ment feleségül. Ez a Beast vajon elmondja a húgának, hogy ő milyen faragatlanul beszélt vele? El fogja veszíteni az állását? De ha ki akarná rúgatni, miért hagyott volna neki ilyen busás borraivalót?

– Gyerünk, tedd csak el – mondta Rob, miközben törölgetni kezdte az asztalt egy nedves ronggyal.

A lány óvatosan felemelte a pénzermét, és a zsebébe csúsztotta.

– Gyakran jár ide?

– Attól függ, mit értesz azon, hogy gyakran. A fivérek mind sok időt töltöttek itt, mielőtt megházasodtak. Ő az egyetlen, akinek eddig még sikerült elkerülnie a házasság béklyóját, de már ő se jön olyan sokszor, így, hogy a többiek elmaradoztak.

Nos, amikor Mr. Trewlove legközelebb betér, nemcsak tudatja vele, hogy Jimmy bocsánatot kért,

hanem meg is köszöni neki, hogy beszélt a duhaj fiatalember fejével. Althea biztos volt benne, hogy abból az asztaltársaságból senki sem mer a fenekével foglalkozni a közeljövőben.

És az este hátralévő részében sem háborgatta már senki.

Mégis örült, amikor éjfélkor kitessékelték a vendégeket, és bezárták az ajtót. Felrakták a székeket az asztalokra, aztán felsöpörtek, felmostak és összepakoltak. Kicsit több mint fél órával később mindannyian kiléptek a hátsó ajtón át a sikátorba, Mac pedig bezárt, elköszönt a többiektől, majd fölment a lakásba, amely az állásával együtt járt neki.

Miután a többiek – Polly, Rob, a szakács, egy másik pultos és egy másik felszolgálólány – jó éjszakát kívántak neki és hazaindultak, Althea kiment az utcára, ahonnan az ivó főbejárata nyílt. A fivére általában az épületnek dőlve várt rá, hogy hazakísérje, mert nem szerette, ha sötétedés után egyedül mászkál Whitechapelben. Ami azt illeti, *ő maga* sem szeretett sötétedés után egyedül mászkálni Whitechapelben.

Beléhasított a rémület. Griffith nem volt ott. Mindig pontos szokott lenni, ami először meglepte a lányt, másodszülöttként ugyanis leginkább a szórakozás érdekelte a fiút, és soha semmiért nem vállalt felelősséget.

Az utcai lámpások nem tudták elűzni az összes árnyékot. Körbepillantott, és meglátott néhány embert, akik egyre kisebbek lettek, ahogy távolodtak tőle. Nem számít, a bátyja úgysem abból az irányból érkezne. Talán csak késik egy kicsit.

Istenem, kérlek, add, hogy ne legyen semmi baja. Noha Griffith ügyesen lőtt célba, tudott vívni, és bokszolni is szokott, Althea nem volt meggyőződve róla, hogy mindezek a képességek elegendőnek bizonyulnának a Whitechapelben tanyázó gazfickók ellen. A bátyja ugyanúgy nem volt ismerős ezeken a veszélyes utcákon, ahogy ő sem.

Összebb húzta magán hermelinszegélyes köpenyét, és elindult, abban a reményben, hogy hamarosan találkozik a bátyjával, és akkor már valamivel közelebb lesznek a lakásukhoz is. Tíz óra munka után már nagyon fáj a lába, a dereka és a válla. Haza akart menni. Aztán eszébe jutott, hogy haza már sohasem mehetnek. Az otthonukat elvették tőlük, s ahol most laktak, azt még lakásnak is alig lehetett nevezni.

A következő pillanatban felmeredt a tarkóján a haj, mintha valaki odanyúlt volna. Hátrapördült. Az emberek, akiket az imént látott, már messze jártak. Noha nem érezte magát veszélyben, képtelen volt elhessegetni az érzést, hogy nincs egyedül; hogy valaki olyan közel van hozzá, hogy még a szagot is hallja.

De csak árnyékokat látott, és csak a patkányok kaparászását hallotta.

Belenyúlt a táskájába, és elővette a kis méretű tört, melyet az idősebbik bátyjától kapott, aki meg is tanította a használatára, mielőtt elment a jó ég tudja, hová. Nem hitte, hogy a tízcentis penge meg tudna ölni bármit is, de időt és egérutat talán nyerhet a segítségével.

De az is könnyen elképzelhető volt, hogy csak a képzelete játszott vele. Három hónappal ezelőttig soha sehová nem ment egyedül. A komornája, valamelyik inas, az anyja, egy barát – valaki mindig elkísérte. Soha nem kellett odafigyelnie a környezetére, soha nem kellett aggódnia, hogy esetleg megszólítják. Mostanra azonban nagyon óvatos lett. Gyűlölte az aggodalmat, a bizonytalanságot, s igyekezett nem felidézni a biztonságban eltöltött éveket, amikor mindezt természetesnek vette, és azt feltételezte, hogy mindig is kényelmes, gondtalan élete lesz. Amikor minden napja mókával, kacagással, jó hangulatban telt.

Ahogy visszafordult, a tőle néhány lépésnyire álló Griffithszel találta magát szemközt, és kis híján felsikoltott ijedtében.

– Hol az ördögben voltál?

Bátyja lehajtotta szőke fejét.

– Ne haragudj. Belemerültem valamibe, és elszaladt az idő.

– És mibe merültél bele?

– Nem fontos. Menjünk haza. – A férfi közelebb lépett, védelmezően átkarolta húga vállát, és elindultak. Altheához hasonlóan ő is óvatos volt, és folyamatosan ide-oda pillantgatott, mintha csak azt nézné, nem lát-e valahol valami gyanúsat.

Mielőtt a feje tetejére állt az életük, nem sokat foglalkozott a húgával. Althea soha nem állt túl közel egyik bátyjához sem. Az örökös, Marcus öt évvel volt idősebb nála, Griffith pedig hárommal. A lánynak az volt az érzése, hogy csak afféle kellemetlenségnek tartják őt, s amikor csak lehet, elkerülik a társaságát. Ha nem kerülhették el, akkor is ritkán elegyedtek beszélgetésbe vele. Ilyenkor általában kínos csend telepedett rájuk. Úgy tűnt, semmi más közös nem volt bennük, csak a szülei.

Miután megtettek néhány lépést, a lány már nem érezte úgy, mintha megérintenék a tarkóját. Hátrapillantott. Lehet, hogy valaki figyelte, de aztán eltűnt, amikor Griffith megérkezett?

– Láttál valakit errefelé jövet? – kérdezte.

– A közelben senkit, aki érdeklődést mutatott volna irántad. Még egyszer bocsánat a késésért. Az istenfáját, nagyon kéne, hogy rendelkezésünkre álljon egy kocsi, amikor szükségünk van rá.

Élete eddigi huszonnégy éve során Althea még soha nem hallotta szitkozódni a bátyját, mostanában azonban a férfi gyakran tűzdelte tele a mondanivalóját olyan szavakkal, amelyeket nem illett kimondani egy úrihölgy jelenlétében. Persze már Althea sem volt úrihölgy. Neki is hiányzott, hogy a rendelkezésére álljon egy kocsi, különösen akkor, amikor már alig bírta el a lába.

De tették a kötelességüket, és mentek tovább, amíg el nem értek kopottas kis bérelt lakásukhoz. A ház kétszintes volt, ők az alsó szinten laktak. Az emeleten egy dübörgő léptű ember lakott, aki csak a külső lépcsőn tudott bemenni a lakásába. Griffith kinyitotta az ajtót, és előreengedte a húgát. A lakást nem mostanában építették, és még nem volt bevezetve a gáz, hogy kényelmesebbé tegye az életüket. Az üres kandalló közelében álló tölgyfa asztalon egy olajlámpa árválkodott, Griffith gyorsan meggyújtotta.

– Úgy látom, Marcus itt járt – mondta, miközben felemelt egy madzaggal átkötött, barna papírba burkolt csomagot, amelyben néhány font rejtőzött. – Egy darabig még lesz tető a fejünk fölött.

– Miért ilyen titokzatos? Miért nem látogat meg minket, ahelyett hogy ajándékokat hagy itt, amikor nem vagyunk itthon? – Amikor elvesztették a társaságban betöltött pozíciójukat, pontosabban mindenüket elvesztették, a bátyjuk a szárnyai alá vette őket, ezt a lakást is ő találta nekik. Aztán miután berendezkedtek, egyszerűen eltűnt, Althea nem is látta azóta.

– Így biztonságosabb nekünk is, és neki is.

– Miért nem akarod elárulni, hogy pontosan mit csinál? – kérdezte a lány már sokadszorra.

– A részleteket én sem tudom.

Griffith mindig ezt válaszolta, Althea pedig kezdte úgy érezni, hogy hazudik.

– De akármit csinál, az veszélyes – kötötte az ebet a karóhoz a lány, aki úgy sejtette, aggódnia kellene Marcus miatt.

Griffith megdörzsölte a homlokát.

– Késő van, Althea, és kora reggel a dokknál kell lennem. Megyek, lefekszem.

– Előbb hadd nézzem meg a kezed.

– Semmi baja a kezemnek.

– Griff, ha elfertőződik, el is veszítheted, és akkor mi lesz velünk?

A férfi egy hosszú, drámai sóhaj kíséretében bólintott. Althea egyszer hallott egy pletykát, miszerint a bátyjának viszonya volt egy színésznővel, és önkéntelenül is arra gondolt, hogy Griffith eltanult tőle ezt-azt.

A lány – még mindig köpenyben, mert hideg volt, és ma este már nem akartak begyűjtani – vizet öntött egy tálba, majd magához vett némi tépést és a balzsamot. Mire odaült a bátyja mellé az asztalhoz, a férfi már levette a kezéről a kötést, amelyet húga még reggel tett rá.

– Már jobban néz ki – mondta Griffith.

Bár kesztyűt viselt, a ládák emelgetése és rakodása hólyagokat, sebeket és bőrkeményedéseket okozott. Felszisszent, amikor húga bekente a sérüléseit. Althea nem is tudta, hogyan képes így tovább dolgozni. Három hónappal ezelőttig a legfárasztóbb dolog, amit csinálnia kellett, a pohara és a kártyalapjai emelgetése volt a játékasztalnál, és sohasem kelt korán, délelőtt szinte látni sem lehetett.

– Ó, majdnem el is felejtettem: van egy jó hírem. Egy illető ma az asztalon hagyott nekem egy

fontot.

– És miért? – A lány kihallotta a gyanakvást a bátyja hangjából. Meg kellett tanulniuk, hogy nem bízhatnak senkiben.

– Talán a mosolyom miatt?

A férfi elvigyorodott.

– Régen lehengerelted vele a férfiakat.

Igen, egykor ő volt a felső tízezer kedvence, és nem sietett azzal, hogy válasszon a kérői közül. Végül aztán Chadbourne grófja mellett döntött. Úgy volt, hogy januárban házasodnak majd össze, néhány hét múlva.

– Ha végeztem ezzel, odaadom.

– Hagyd csak. Még szükséged lehet rá.

– Én is hozzá akarok járulni a költségekhez. – Ezért is vállalt munkát az ivóban: mert kezdte haszontalannak érezni magát. A lakás rendben tartása és az ételek elkészítése – ami pedig már önmagában is kihívást jelentett –, valamint Griffith ruháinak a megvarrása nem töltötte ki a napjait. Nem volt más dolga, mint hogy üldögéljen és aggódjon.

– Akkor őrizd meg. Szólok, ha szükségünk lesz rá.

Althea értékelte ugyan a gondoskodást, mégis azt szerette volna, ha a bátyjai egyenrangú félnek tekintenék, aki ugyanúgy kezelni tudja megváltozott helyzetüket, mint ők. Nem hitte, hogy ha véletlenül összefutna Marcusszal, Griffith megmondaná a bátyjuknak, hogy ne hagyjon nekik pénzt a lakásban. Az ő pénzét bezzeg nem fogadta el.

Megpaskolta bátyja frissen bekötözött kezét.

– Tessék. Majdnem olyan, mint új korában.

Griffith fanyarul elmosolyodott.

– Majdnem – mondta, aztán hátrtolta a székét, és fölállt. – Hozod a lámpást?

A lány nem is tudta, miért kérdezi, hiszen minden este végigjászották ezt a rituálét. Kimentek a folyosóra, ott a férfi jobbra fordult, ő pedig balra. Mindig megvárta, hogy bátyja bemenjen a ház elülső felében lévő hálószobájába, pedig Griffith azt állította, nem zavarja a sötétség, elboldogul benne. Amikor becsukta az ajtaját, Althea is bement a ház hátulsó felében lévő hálószobájába, és igyekezett úrrá lenni a szomorúságon, amely a bútorozatlan szoba és a padlón heverő, ágyként szolgáló pokróckupac láttán gyakran elfogta.

Tudta, hogy soha többé nem lesz olyan az élete, amilyen egykor volt, abban azonban hinnie kellett, hogy előbb-utóbb azért jobbra fordul.

Letette a lámpást a padlóra, levetette a ruháját, belebújt a hálóingébe, kibontotta a haját, százszor végighúzta rajta a hajkefét, aztán befonta. Már éppen elhelyezkedett a pokrócokon, és betakarózott a hermelinszegélyes köntösével, amikor eszébe jutott az egyfontos. Előkereste az érmét a szoknyája zsebéből, szorosán rákulcsolta ujjait, aztán visszabújt a vackára. Maga sem tudta, miért, de afféle szerencsehozó talizmánként tekintett rá.

Miközben a mellkasához szorította az öklét, egyrészt azért imádkozott, hogy ez a Beast visszajöjjön még, másrészt pedig azért, hogy soha többé ne lássa. A férfi jól gondolta: tényleg Mayfairből származott.

Mennyi időbe telne kiderítenie, hogy azért változtak meg a körülményei, mert egy áruló herceg elátkozott lánya?

Miután belépett a házba, Beast átvágott az előcsarnokon, és bekukkantott az elülső szalonba. Jewel, a madám italokkal kínálgatott és sikamlós történetekkel szórakoztatott négy férfit, akik nyilván a sorukra vártak. Ő már évek óta nem fogadott férfiakat az ágyába. Amikor észrevette Beastet, egy futó mosollyal jelezte, hogy minden rendben van.

Jóságos ég, mennyire utálja ezt az átkozott üzletet!

Elindult fölfelé. A lépcsőn szembetalálkozott Lilyvel, aki egy férfit kísért lefelé. A kuncsaft olyan büszkének látszott, hogy Beast arra gondolt, talán ez volt neki az első. De ez nem tartozott rá, és nem is érdekelte. Belefáradt, hogy a férfiak itt heverésztek, a nők szórakoztatták őket, neki pedig

meg kellett védenie a nőket.

Végül fölért a legfelső emeletre, ahol mindannyian laktak. Neki és az összes itt dolgozó nőnek volt egy-egy szobája ezen a folyosón. Bement a könyvtárszobába, töltött magának egy scotchot, lehuppant a kényelmes fotelbe a kandalló mellett, amelyben ropogott a tűz, és megpróbált nem a felszolgálólányra gondolni, aki olyan szép, mint egy angyal, s aki még egy szentet is kísértésbe tudna vinni.

Elég volt csak rágondolnia ahhoz, hogy a teste úgy megfeszüljön a vágytól, mintha a lány ott ült volna vele szemben.

Amikor az utcán meglátta, hogy egy férfi megközelíti a lányt, miután az hazaindult az ivóból, már fel is készült a cselekvésre. Nem akart kémkedni utána, de mivel a jelek szerint a lány nem Whitechapelből származott, meg akart bizonyosodni afelől, hogy nem olyan ostoba, hogy egyedül mászkáljon az utcákon sötétedés után. Kiderült azonban, hogy van egy védelmezője – egy férj vagy udvarló –, úgyhogy miután megállapította, hogy nincs veszélyben, Beast még jobban visszahúzódott az árnyak közé, majd hazaindult.

Haza. Furcsa szó egy olyan helyre, ahol a nők a hátukon fekvé keresik a kenyerüket. Az évek során sokuknak sikerült más munkát találnia, így mostanra mindössze féltucatnyian maradtak. Rajtuk azonban még sok csiszolnivaló akad, ha maguk mögött akarják hagyni ezt az életet.

Addig pedig Beast sem szabadulhatott, ő ugyanis nem volt hajlandó magukra hagyni a gondjaira bízott nőket, és kiszolgáltatni őket olyan férfiaknak, akik nem restek bántalmazni őket. Ezzel tartozott Sally Greennek. Sally hitt benne, ő pedig cserben hagyta a lányt.

Felhajtotta az italát, letette a poharat, aztán a kandallóban táncoló lángokba bámult. Az utolsó védenecinek meg kell tanulniuk, hogy legyen bennük tartás, mint abban a lányban, aki kiszolgált az ivóban – bár őt valószínűleg egész életében így nevelték. Minden porcikája arról árulkodott, hogy a legapróbb részletnek is jelentősége van, semmit nem bíztak a véletlenre. Beast úgy sejtette, hogy legalább egy tucatnyi tanára lehetett. Az elegancia, ahogy a kezét mozgatta, a nyugalom, ahogyan letette a poharat, a haja...

A haja féldoldas szénaboglya volt, nyilván azért, mert nem tanították meg, hogyan készítse el a frizuráját. Ez a komornája dolga volt, de már nincs komornája, aki gondoskodna róla, hogy minden tincs a helyén legyen. Beast szívesen kihúzogatta volna a hajából a tűket, hogy lássa, amint a nehéz tincsek a vállára omlanak.

Felidézte, ahogy a lány elferdítette a száját, s egy apró fújással próbálta megrendszabályozni rakoncátlan hajfürtjét. Mayfairben egészen biztosan nem csinált ilyet. Ez színtiszta Whitechapel volt benne – talán az egyetlen ilyen dolog.

Lehet, hogy botrányba keveredett? Egy jóképű lovag elcsavarta a fejét, aztán cserben hagyta? Beleszeretett egy közrendűbe, és a világ, amelyre felkészítették, kivetette magából? Talán az a férfi volt az, aki eljött érte ma este? Akinek annyira megörült?

De miért gondol folyton őrre? Hiszen semmilyen szerepet nem játszik az életében azon kívül, hogy felszolgálja neki a kedvenc italát a húga ivójában.

Legközelebb talán el kellene vinnie magával valamelyik lányt, hogy megmutassa neki, hogyan kell úgy mozogni, hogy minden porcikája összhangban legyen egymással, hogy milyen a tökéletes tartás, milyen a higgadt és összeszedett arckifejezés...

De nem elég, ha látják. Meg kell mutatni nekik, hogy kell csinálni, hogy kell ilyen szintű magabiztosságot árasztani. Szükségük lenne egy oktatóra – de hol az ördögben találjon ilyen embert London egyik legszegényebb negyedében? Ezekon az utcákon nem tolonganak az elegáns emberek.

Beast hátradőlt, ismét kezébe vette a poharát, és nézte, ahogy a lángok táncoló fényeket varázsolnak a kristályra. Whitechapelben nem *tolonganak* az elegáns emberek, egy azonban van itt közülük.

És ő pontosan tudja, hogy hol találja.

2. fejezet

*T*íz óra múlt, amikor Althea megérezte, hogy belép az ajtón. Háttal állt neki, és épp letett két korsót az egyik asztalra, de minden porcikájával érezte, hogy ha megfordul, a férfi ott lesz. A magas, széles vállú, merész férfi, aki őrá szegezi a tekintetét.

Mégis meglepődött, amikor megfordulván azt látta, hogy Beast nem mozdult el az ajtóból, mintha csak megbabonázta volna a látványa. Tekintetük egymásba fonódott. Mi van ebben a férfiban, amitől úgy érzi magát, mintha hozzásimulna, s amitől a mellbimbói egészen megmerevednek? Ó, a galád árulók!

Althea szakította meg a szemkontaktust, majd a bárhoz ment az italokért, melyeket egy négyszemélyes asztalhoz kellett kivinnie. *Ne az én asztalomhoz üljön. De, az én asztalomhoz üljön. Ne. De.*

Az ő asztalához ült. Ugyanoda, ahová előző este, s a lány hirtelen rádöbbsent, hogy még soha nem látott senki mást annál az asztalnál. Van talán valamiféle hallgatóságos szabály, mely szerint az az ő asztala?

– Egy scotchot – mondta Macnek, amikor az odaadta neki az utolsó korsót is a négyszemélyes asztal vendégeinek. Gyorsan kivitte a sört, aztán visszament a pulthoz a pohárért, s már sietett is a hátsó asztal felé.

A férfi ugyan nem mosolyodott el, de Althea észrevette, hogy megrezzen a szája széle, mintha mosoly kerülné. Furcsa érzés kerítette a hatalmába: mintha pillangók ezrei keltek volna szárnyra a bordái mögött.

– Megjegyezte, mit iszom.

– Nem volt nehéz. Tegnap este járt itt. – Talán Macnél hagyta a tüdejét? Vagy miért esik ilyen nehezeire levegőt venni? – Jimmy bocsánatot kért.

A férfi előrébb hajolt, kissé oldalra billentette a fejét, egyik fülét a lány felé fordítva. Az ivó szokás szerint tele volt, alig lehetett szabad helyet találni. A beszélgetések, nevetgélés és székhúzogató hangzavarán át nem volt könnyű minden szót megérteni, így Althea gyakran került ilyen helyzetbe.

– Tessék? – kérdezte a férfi.

A lány felemelte a hangját, hogy túlharsogja a zajt.

– Jimmy bocsánatot kért. Elég terjengősen, ami azt illeti.

– Helyes.

– Ragaszkodott hozzá, hogy mondjam meg magának.

A férfi csak bólintott.

– Sokszor fenyeget meg embereket, hogy eltöri az ujjukat?

– Sok mindennek az eltörésével szoktam fenyegetőzni. Nem tűröm, hogy rosszul bánjanak a nőkkel.

– De hát nem is ismer.

– Az ismeretség nem előfeltétele annak, hogy ne engedjem bántani.

– Hárpia is lehetnék.

Beast szája nem, a szeme viszont mosolygott, ami csak még veszélyesebbnek mutatta, még elérhetőbbnek, még elbűvölőbbnek.

– Nem számítana – mondta, majd hátradőlt, és olyan kényelmesen elhelyezkedett, mintha nem egy egyenes támlájú széken, hanem egy fotelben ült volna. – Maga nem úgy beszél, mintha az utcáról szalajtották volna.

– Maga sem. – A férfi úgy beszélt, mint aki arisztokratának született. Althea hallott róla, hogy a fattyakból álló család tagjai botrányos háttérük és szerény neveltetésük dacára kitartóan képezték magukat, hogy amikor a társadalom legfelső köreiben mozogtak, senki ne találhasson rajtuk kivetnivalót. S az utóbbi időben úgy tűnt, mind könnyedén beilleszkedtek azokba a körökbe. Kivéve Beastet. A lány nem emlékezett, hogy az esküvőkön kívül bárhol máshol is látta volna.

– Úgy sejtem, eléggé különböző lehetett a neveltetésünk. Igazam volt tegnap este? Mayfairből származik?

– Miért olyan fontos, hogy tudja?

– Miért olyan fontos, hogy ne tudjam?

Althea körbepillantott, hogy megnézzze, nem int-e neki valaki, kétségbeesetten kívánva, bárcsak intene, aztán visszafordult a férfi felé. Ha ennyire kitartóan érdeklődik, akár el is árulhatja neki a titkot, és akkor talán békén hagyja.

– Igen, régen Mayfairben éltem.

Beast szeme enyhén összeszűkült, mintha meg akarná fejteni, hogy ezt vajon hogyan értse.

– Akkor maga egy arisztokrata hölgy.

– Nem. – Egykor az volt, de már nem az. – Ebben téved. – *Három hónappal ezelőtt nem tévedett volna, de most téved. Három hónappal ezelőtt viszont nem szolgáltam volna fel magának scotchot, nem folytattuk volna le ezt a beszélgetést, és én örültem volna ennek.* Habár csakis azért örült volna, mert akkor nem szembesült volna azzal, hogy ez a férfi úgy tud ránézni, mintha rajta kívül senki más nem létezne a világon.

– Ritkán szoktam tévedni.

Így nevezi udvariasan hazugnak?

– Ez egy arrogáns kijelentés, de maga nem tűnt arrogánsnak, miközben kimondta. Ami azt illeti, inkább alázatosnak tűnt.

Most flörtöl? Nem, az ki van zárva. Ő már nem flörtöl férfiakkal. Annak mindig szívfájdalom a vége.

– Az igazság magabiztossá tesz; nem kell hozzá arrogancia.

– Szóval maga filozófus.

A férfi vállat vont.

– Fogadni mernék, hogy magát arra nevelték, hogy helye legyen az arisztokrácia világában, és nem mint szolgálo, hanem mint olyan valaki, akit szolgálnak.

– Nem fogadok magával. És igen, részesültem némi képzésben. – A kérdések kezdtek túl célzatosak lenni, túl közel vezettek ahhoz, hogy feltárják róla az igazságot. – Ha megbocsát, vannak más vendégeim is.

– Lenne egy ajánlatom a maga számára.

Ó, bárcsak ne mondta volna ezt! Már kezdte megkedvelni.

– Ahogy az ide járó úriemberek felének is. Nem érdekel.

A lány kihúzta magát, és elvonult, Beast pedig kis híján utánakiáltott, hogy kik tettek neki ajánlatokat.

Úgy tűnik, többekkel is el kell beszélgetnie.

Nagyot sóhajtva belekortyolt az italába, a közben megállapította magában, hogy ezt ügyesebben is intézhette volna. Talán fel kellett volna vezetnie valahogy a dolgot, és másképp kellett volna fogalmaznia. És ki nevezi az itteni vendégeket úriembernek? A legtöbbször munkás, dokkmunkás vagy kőműves – nem mintha bármi baj lenne ezekkel a foglalkozásokkal, ő is dokkmunkásként kezdte.

Ám akikkel a lány Mayfairben találkozott, azok mind lordok, nemesek, igazi úriemberek. Így nevezik őket, és ennek megfelelően bánnak velük. Mi az ördögöt kereshet itt ez a lány?

Nyilván nem a tréfa kedvéért van itt. Amikor Gillie megnyitotta az ivót, Beast időnként besegített neki. A munka fárasztó volt, a férfi szívesebben dolgozott a dokkoknál. Ott legalább nem kellett udvariasan viselkednie olyanokkal, akiknek legszívesebben a fejére borította volna a sört. Talán ezért is fenyegette meg tegnap Jimmyt. Máskor csak annyit mondott volna neki, hogy hagyja abba, és az elég lett volna. De a lány arcára egy pillanatra félelem ült ki, amikor Jimmy az ölébe rántotta, s ez nagyon feldühítette Beastet. A lány nyilvánvalóan nem volt hozzászokva az ilyen durva bánásmódhoz, így aztán Jimmy kapott egy fenyegetést is.

Miután megitta az italát, Beast elővette a zsebóráját, és megnézte az időt. Még egy óra volt

hátra zárásig. Pokoli hideg volt odakint, ő pedig meg akart bizonyosodni afelől, hogy a férfi, aki tegnap eljött a lányért, ma is eljön.

Mivel a lány mintha szándékosan kerülte volna a tekintetét, beletelt némi időbe, mire sikerült magára vonnia a figyelmét, és felemelnie az üres poharát.

Ő bezzeg le se tudta venni a szemét a lányról. Az ördögbe is, hiszen olyan gyönyörű. De annak, hogy ilyen vonzó, semmi köze a szív alakú arcához, az arccsontja finom vonalához, az orrocskája kecses ívéhez, a csókolni való szájához. Az összhatás persze lenyűgöző volt, Beastet azonban inkább az érdekelte, hogy milyen tökéletesen képes uralkodni a vonásain. Soha nem látszott rajta se düh, se bosszúság, se türelmetlenség. Mindegy, hogy némelyik vendégnek mennyi időbe telt pontosan körülírnia, mit szeretne inni, vagy hogy hány kérdést tett fel, mintha még sohasem járt volna az ivóban – vagy bármelyik másikkban. Mindegy, hányszor kellett visszatérnie ugyanahhoz az asztalhoz újabb és újabb italokkal. Mindegy, milyen gyakran kellett kicserélnie egy-egy italt, mert a vendég úgy döntött, mégsem azt szeretne inni, amit rendelt.

Beast úgy sejtette, hogy azokon az estéken, amikor ő nem volt itt, gyakran volt kénytelen eltűnni, hogy a fenekére csapnak. Láttá, ahogy az egyik vendég már nyújtotta felé a tenyerét, de aztán a társa megragadta a csuklóját, s a fejével őfeléje intett. A reménybeli tettesnek elkerekedett a szeme, aztán biccentve tudomásul vette a helyzetet. A környéken élő emberek többsége tisztában volt azzal, hogy a Trewlove-ok milyen viselkedést nem tolerálnak a nőkkal szemben.

Ez a lány a legszebb mosolyával ajándékozta meg a vendégeket, amikor azonban őt szolgálta ki, még a szeme sem csillant meg. Az ő kiszolgálása kötelesség volt a számára, még hozzá kellemetlen kötelesség. Beast azt kívánta, bárcsak ne vágyna arra, hogy rá is rá mosolyogjon, és maga sem tudta, miért vágyik erre. Nem tudta, miért ragadta meg ennyire a figyelmét tegnap este, miért bolygatta meg a benne lakozó magányosságot.

Amikor a lány végül odaért hozzá, és letette elé az újabb pohár scotchot, azt mondta:

- Az imént félreértette a szándékaimat.
- Azt kétlem.

A lány finoman felhúzta az orrát, és apró termete ellenére sikerült olyan hatást keltenie, mintha az Olümposz hegyről nézett volna le rá.

Amikor aztán rögtön el is vonult, Beast nem próbálta megállítani. Az utóbbi néhány évben túl sok ilyen gőgös pillantásban volt része a testvérei nyavalyás esküvőin. Mind arisztokrata házastársat választottak, ami azt jelentette, hogy a templom mindahányszor kékvérűekkel volt tele. Néhány hölgy még közeledett is felé, jelezvén, hogy szívesen elhetyegne vele. Minden jel szerint azt hitték, hogy egy közrendűvel, sőt egy fattyúval egészen másmilyen *baszni* – Beast legnagyobb döbbenetére ezt a szót használták, pedig ő abban a hitben élt, hogy a nemes hölgyek nemhogy nem használják, de nem is ismerik ezt a szót –, mint egy nemesemberrel.

Az egyiküket egy falnak döntve tette magáévá, egy másikat pedig a lelkész asztalára döntve, és valószínűleg be is bizonyította, hogy nem jobb annál a névnél, amellyel illetik. Utána romlottnak, mocskosnak és kihasználnak érezte magát, és elhatározta, hogy soha többé nem kezd kékvérűekkel.

Ha eddig voltak is kétségei a felszolgálólánnyal kapcsolatban, azok mostanra szertefoszlottak. Nem tudta, hogy a lány miért van Whitechapelben, de azt tudta, hogy a vére a kéknél is kékebb. És átkozott legyen, ha könyörögni fog a segítségéért.

Althea a két egyfontos érmére meredt, aztán óvatosan felemelte az egyiket.

- Mindkettő a tiéd – mondta Rob, miközben sikálni kezdte az asztalt a nedves ronggyal.
- Miért hagyott itt nekem két fontot? – Hogy megmutassa, milyen nagylelkű lenne, ha elfogadná az ajánlatát?
- Miért hagyott itt nekünk bármennyit? – kérdezett vissza Rob.
- Neked hányat adott?
- Kettőt.

Beast nem kivételezett vele – ez egy kicsit megnyugtatta Altheát. A férfi ezúttal majdnem zárásig az ivóban maradt. A lány többször is látta, amint megnézte az óráját, mintha türelmetlenül

várta volna, hogy a dolgára mehessen. De akkor miért maradt ilyen sokáig?

És miért figyelte őt? Nem bámulta, inkább csak diszkrétan rajta tartotta a szemét. Althea nem hitte, hogy bárki meg tudta volna állapítani, hogy a férfi figyelme pontosan mire irányul, ő azonban a megérkezése óta úgy érezte, mintha a leggyengédebb ujjak cirógatnák az arcát, vagy szabadítanák ki a rakoncátlan tincseket a tarkóján összetűzött kontyból.

Amikor Beast a harmadik italáért intett, biztos volt benne, hogy a férfi megint szóba fogja hozni az ajánlatát, ezért olyan éles visszavágással készült, amelyhez képest az előző két válasza udvarias frázisnak tűnhetett. A férfi azonban egyetlen szót sem szólt, miközben letette elé a poharat, viszont olyan fürkésző tekintettel nézte, mintha képes lenne a lelke legmélyéig látni, és felfedni az ott őrzött titkokat.

Althea meg volt róla győződve, hogy az arca lángolt Beast tekintete alatt, és sajnálta, hogy nem volt alkalma még egyszer visszautasítani őt. A legtöbb férfi, miután lelkesen kifejtette, hogy mit csinálna vele legszívesebben, nem adta fel, amíg az ital teljesen le nem gyűrte. Beast ajánlata volt az első, amelyet egyetlen csepp alkohol elfogyasztása nélkül tettek, és ettől csak még rosszabb volt, mert a lány nem hessegethette el azzal, hogy az illető túl sokat ivott, és nem volt a józan ítélőképessége birtokában. Beast tökéletesen eszénél volt, s a lánynak annál jobban fájt, hogy ennyire nem tartja érdemesnek a tiszteletére.

De mit számít ez? Griffith előre figyelmeztette, hogy ha itt fog dolgozni, akkor trágár megjegyzésekre és erkölcstelen ajánlatokra is számíthatnia kell. Eddig két másik állásban is kipróbálta magát, mielőtt felszolgálónak állt. Varrónőként az öltései nem feleltek meg annak a színvonalnak, melyet a csekélyke fizetésért elvártak volna, és eladónőként sem sikerült túl jó tapasztalatokra szert tennie. A bolt tulajdonosa gyakran érintette meg futólag, és gyakran tette a derekára a kezét. Amikor aztán „véletlenül” a mellén simított végig, rövid úton ki is rúgta, mert Althea „véletlenül” pofon vágta a férfit.

Noha itt sem volt ínyére a nemkívánatos figyelem, a fizetése sokkal magasabb volt, mint bárhol másutt. Más, tiszteletre méltóbb foglalkozásokra talán alkalmasabb is lett volna, de egyetlen arisztokrata sem fogja nevelő- vagy társalkodónőnek felvenni azok után, hogy az apja a család minden tagját páriasorba taszította a tetteivel.

Miután összetakarítottak és bezártak éjszakára, Althea szokás szerint kiment az utcára. Csalódottan látta, hogy Griffith nincs sehol – megint. Mi az ördögöt művelhet, ami késlelteti? Elhatározta, hogy ha addig él is, kiszedi a bátyjából, mivel tölti az idejét ilyenkor.

Mivel álldogálni semmivel sem tűnt biztonságosabbnak, mint menni, elővette a tört a retiküljéből, és fürge léptekkel hazaindult. Megint úgy érezte, mintha egy meleg kéz simulna a tarkójára. Anélkül hogy megállt volna, megfordult, és hátrafelé lépkedve fürkészte a sötétséget. Nem látott senkit, de olyan érzése volt, mintha figyelnék.

Gyorsan újra előfordult, és meggyorsította lépteit, szorosabban markolva a tört. Most már bármelyik pillanatban belefuthat Griffithbe. De azt se bánná, ha erre jár egy egyfogatú, a váratlanul ölébe hullott borraalóból telne a hazaútra.

A válla fölött hátrapillantva megint nem látott és nem hallott semmit. Valószínűleg csak paranoiás, mert Griffith annyiszor figyelmeztette. A bátyja nem akarta, hogy éjszaka dolgozzon, de ez volt az egyetlen állás...

A következő pillanatban egy kéz ragadta meg a csuklóját, s egy kar a derekára fonódott. Miközben berángatták a sikátorba, velőtrázóan felsikoltott, aztán vakon hadonászni kezdett a tőrrel. Megremegett, amikor eltalált valamit.

– Te cafat! Megvágta!

Althea fejének hátsó fele egy téglafalnak csapódott, éles fájdalom nyilallott belé. Fények villództak körülötte, lába összecsuklott, lassan a földre rogyott.

Aztán valahonnan nagyon messziről morgást hallott, majd csontok roppanásának jellegzetes hangja ütötte meg a fülét. Nyögés. Lépések.

Egy jókora kéz gyengéden felemelte a fejét.

– Maradj velem, Szépség, maradj velem.

A férfi hangjából sütt a kétségbeesés, és Althea nagyon szeretett volna engedelmeskedni a kérésnek, de elvesztette az eszméletét.

3. fejezet

Althea tudatáig elsőként a meleg jutott el, amely körülvette, a hideg helyett, amely már olyan hosszú ideje kínozza. Aztán olyan erős rózsailat csapta meg az orrát, hogy könnyezni kezdett a szeme. Valaki felváltva paskolta és dörzsölgette a kezét.

– Ez az, kedveském, ébredjen csak föl. – A női hang rekedtsége azt sugallta, hogy tulajdonosa sokat köhöghet.

Amikor kinyitotta a szemét, egy nő arcát pillantotta meg, aki alig lehetett idősebb az ő huszonnégy événél, s a haja tűzvörös volt. Smaragdzöld szeme csillogott, a mosolya pedig felfedte keszekerű fogsorát. Kedves arckifejezése megváltást ígért; afféle pásztorlánynak tűnt, aki hozzá van szokva, hogy elveszett bárányokat fogad be.

– Jól van, jó kislány. Nagyon megijesztette ám őt – mondta, majd a fejével hátrafelé intett. Althea elnézett mellette, és megpillantotta Beast Trewlove-ot, aki jobb vállával a sötétzöld és burgundivörös tapétával borított falnak dőlt az egyik ablak közelében, a karját összefonta széles mellkasa előtt, melyet a lány valamilyen rejtélyes oknál fogva ismerni vélt. A férfi a korábbi találkozásai alkalmával mindig nagykabátot viselt, így Althea azt hitte, részben a kabát felelős a hatásért. De tévedett: Beast csupa izom volt.

– Mi történt? Hogy kerültem ide?

Az *itt* egy gyengén megvilágított szalon volt, amelyet meglehetősen ízléstelen, vörös, rojtos párnákkal szórtak tele, valamint számos szobrocskával és festménnyel, amelyek feszes fenekék és hetyke mellék tömkelegét felfedő meztelen párocskákat ábrázoltak. Itt volt viszont a legkényelmesebb szófa is, amelyen a lány megfáradt teste valaha is megpihent.

– Úgy tűnik, elájult, kedveském – mondta a nő.

– Én nem szoktam elájulni. – Még soha életében nem fordult elő velem.

– Nevezze, aminek akarja, de ölben kellett idehozni magát.

Azok az izmos karok ahhoz a széles mellkashoz szorították... Altheának kiszáradt a szája a gondolattól.

– Az én nevem egyébként Jewel. Jöjjön, üljön fel, igyon egy kis meleg teát.

Azzal átkarolta Altheát, és telt kebléhez szorítva ülő helyzetbe segítette, aztán a kanapé sarkába támasztott plüsspárnának döntötte. Althea arca eltorzult, amikor hirtelen megszedült, és fájdalom hasított a koponyájába. A homlokához szorította a kezét, de az sem segített.

– Már elküldtettem egy sebészért – mondta Beast csendes hangon.

A lány fölnézett rá.

– Nincs szükségem sebészre.

– Az a búb a feje hátsó felén és a vér nem erre utal.

Altheának hirtelen eszébe jutott, ahogy bevonszolták a sikátorba, s a fájdalom, amikor beütötte a fejét. A morgás, a roppanás. *Sok mindennek az eltörésével szoktam fenyegetőzni.* A lánynak volt egy olyan érzése, hogy a támadójának ma este eltörött valamije.

– Maga követett engem.

– Nem aljas szándékkal. Meg akartam bizonyosodni róla, hogy nem esik bántódása, miután a férje nem jött magáért.

– A férjem? – Althea megrázta a fejét, de majdnem felsikoltott fájdalmában, és a halántékára szorította az ujját. Úgy tűnt, az a legjobb, ha nem mozog. – Nem a férjem. A bátyám. – Aztán még valami eszébe jutott. – Honnan tud maga egyáltalán róla?

Beast maga volt a tetet öltött bűntudat.

– Tegnap este is követett. – Tehát ő okozta azt a meleg érzést a tarkóján.

– Csak amíg egyedül volt. Aztán mentem a dolgomra.

Althea nem tudta eldönteni, örüljön-e a férfi iránta tanúsított figyelmének, vagy haragudjon érte.

– A bátyám már biztosan aggódik. Mennem kell.
– Addig nem mehet el, amíg a sebész ide nem ér.
– A sebész pénzbe kerül.
– Azt majd én elintézem.
– Nem akarok a lekötelezettje lenni.
– Azt hiszem, ezzel már elkésett, kedveském – mondta Jewel, miközben fölemelte a csészét és a csészealjat.

– Majd én. – Althea a csésze után nyúlt, és meglepetten látta, mennyire remegnek az ujjai. Mindkét kezét a finom porcelánra kulcsolta, beszívta a gazdag aromát, aztán belekortyolt a teába, és majdnem felnyögött az élvezettől. Ha össze tudná szedni magát, elmehetne innen, mielőtt még a sebész megérkezik. De ha most megpróbálna fölállni, valószínűleg orra esne, és ennyire nem akart gyengének mutatkozni a férfi előtt. Ismét körbepillantott. – Ez egy... bordélyház?

Jewel mély torokhangon felnevetett.

– Igen, ez egy örömtanya.

Althea gyanakvóan húzta össze a szemét, és Beastre pillantott, közben pedig azon tűnődött, vajon a férfi korábbi ajánlata nem arra vonatkozott-e, hogy dolgozzon itt, és nem arra, hogy egyedül neki tegyen a kedvére. Lehet, hogy még sokkal nagyobb volt a sértés, mint ahogy először gondolta.

– Maga bordélyházat vezet?

– Jewel vezeti. Én egyszerűen csak itt élek.

A lány zavarodottan ráncolta a homlokát.

– Maga egy... – Mi is a megfelelő szó? – ...hímringyó?

Beast továbbra sem mosolyodott el, de a szája sarka Althea által eddig soha nem látott mértékben fölfelé görbült.

– Nem.

– Nem mintha a hölgyek nem érdeklődnének iránta – jegyezte meg Jewel. – Már mondtam neki, hogy szépen kereshetne, ha elérhetővé tenné magát.

– Jewel, miért nem nézel a vendégek után, akik a sorokra várnak? – A férfi hangja elárulta, hogy ezt nem kérdésnek szánta, hanem utasításnak.

Ahogy a nő felállt a szófáról, Althea meglepetten látta, milyen magas és telt. A vörös selyemruha kihangsúlyozta alakját, és nem hagyott kétséget afelől, hogy van mit nyújtania egy férfinak.

– Talán jobb lenne, ha felvinnéd. Az urak nem lesznek boldogok, ha még sokáig kell az előtérben várakozniuk. Azt hiszem, néhányukra alaposan ráijesztettél, amikor ordítva kizavartad őket, miután berontottál ide, mint egy órült, egy ájult lánnyal a karjaidban.

– Adj nekik egy ingyen italt. Én fizetem.

Jewel rákacsintott és rámosolygott Altheára, aztán megpaskolta a vállát.

– Igya meg a teáját. A brandy jót fog tenni.

Brandy. Nem csoda, hogy ilyen finom, és így átmelegíti. A lány ivott még egy kortyot, közben a csésze pereme fölött Beastre nézett, aki eddig meg se moccant. Althea azt kívánta, bárcsak viszketni kezdene az orra, hogy megmozduljon végre, és ne őt figyelje. Még soha nem találkozott senkivel, aki ilyen sokáig mozdulatlan tudott maradni.

– Még be sem mutatkoztunk egymásnak – szólalt meg végül a férfi. – Engem Beastnek hívnak.

– Tudom, Polly megmondta.

– Akkor hátrányban vagyok magával szemben, mert én nem tudom a maga nevét.

A lánynak eszébe jutott, minek nevezte őt a sikátorban, és hogy milyen kétségbeesett volt a hangja. *Szépség.*

– Althea Stanwick.

– Mit keres itt, Miss Stanwick?

– Maga hozott ide.

A férfi megrázta a fejét.

– Ugyanazt kérdezem magától, mint tegnap este. Mit keres Whitechapelben, miért dolgozik a húgom ivójában, és miért kockáztatja az életét azzal, hogy éjnek idején egyedül kóborol az utcákon?